

Morgen is een rivier

Van dezelfde auteur

Fluiten in het donker

Lesley Kagen

Morgen is een
rivier

the house of books

Oorspronkelijke titel

Tomorrow River

Uitgave

DUTTON, published by Penguin Group, New York

Copyright © 2010 by Lesley Kagen

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2010 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Mariëlla Snel

Omslagontwerp

Julie Bergen

Omslagfoto

Smari, Getty Images

Foto auteur

Richard W. Bublitz

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 2825 7

D/2010/8899/122

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn moeder

Woord van dank

Ik ben heel veel dank verschuldigd aan:

Mijn redacteur Ellen Edwards.

De uitgevers Brian Tart en Kara Welch.

De hardwerkende teams van Dutton en NAL die zich bezighouden met reclame, design, publiciteit, productie, promotie, redactie en verkoop.

Mijn agent Kim Witherspoon voor haar nooit aflatende optimisme.

Het ijverige team van Inkwell Management.

Stephanie Lee, Jeanine Swenson, Hope Erwin, Eileen Kaufmann en Rochelle Staab voor hun waardevolle feedback en vriendschap.

De listige advocaten Darcy McManus, Bruce Rosen en Casey Fleming.

Madeira James, voor het ontwerpen en bijhouden van
mijn website.

Mike Lebow; je weet wel waarom.

Boekenclubs, jullie zijn geweldig!

Boekhandels, vooral Next Chapter Books, mijn thuis
weg van huis.

Mijn echtgenoot Pete, die engelengeduld heeft met mijn
onzinnigheden.

Casey en Riley, mijn aanbiddelijke en ongelooflijk
slimme en knappe kinderen.

Lexington en Virginia, voor het uitgeven van dit boek.

Proloog

Als je die lang voorbije zomer de gelegenheid had gehad een bezoek te brengen aan de Carmody-clan in Rockbridge County en als onze kronkelende bergwegen en zo je niet bekend waren geweest, dan had de kans bestaan dat je bij de Triple S was beland om de weg te vragen. Dan had je daar staan transpireren uit al je poriën, wachtend tot de eigenaar aan zou komen snellen. Hij zou het natuurlijk heerlijk vinden in al je behoeften te voorzien. Maar wat zou je dan teleurgesteld zijn geraakt. Want Sam Moody, de eigenaar, zou op zijn veranda zijn blijven zitten tot hij eraan toe was jouw kant op te komen. Je zou zijn geschrokken van zijn gedrag en de indruk hebben gekregen dat hij onbeleefd was. Je zou hebben gewenst dat je bij het Shell-station langs de hoofdweg was gestopt.

Ik probeer hier een beeld voor je te schetsen. Veronderstel dat je toch de moed had gehad om te vragen hoe je bij Lilyfield, waar de Carmody's wonen, moest komen. En veronderstel dat Sam nog altijd niet opgetogen was, maar inmiddels wel zeker wist dat je hem geen kwaad wilde berokkenen en dat hij antwoordde: 'Als je het bos door bent, moet je linksaf Lee Road op draaien.' Dan had je met een zucht van verlichting het gaspe-

daal weer ingedrukt omdat jij ergens vandaan kwam waar het koeler was en waar mensen je beleefder tegemoetkwamen.

Ik kan je echter garanderen dat je, zodra je voor ons smeedijzeren hek remde, die ondraaglijke hitte vergeten zou zijn en ook die niet zo vriendelijke man van het tankstation. 'Kijk nou toch eens,' zou je hebben gemompeld wanneer je onze indrukwekkende oprijlaan en het schitterende huis zou zien. 'Daar is helemaal niets mis mee.'

Maar precies zoals je nog maar even geleden had gedacht dat Sam Moody niets anders was dan een gewiekste halfbloed, ben ik bang dat je eerste indruk van Lilyfield ook een heel verkeerde zou zijn geweest. Als je iets dichterbij zou zijn gekomen, zou je hebben gezien dat ons huis helemaal niet zo mooi was en dat wij Carmody's ook niet zo geweldig waren.

De vrouw des huizes was verdwenen.

In ieders leven komt een moment waarop relaties die ons dierbaar zijn onherstelbare schade op zullen lopen. Ouder worden leert ons dat we domweg alleen nederig kunnen aanvaarden dat we – hoe hard we ons best ook doen of hoeveel tranen we ook vergieten – niet in staat zijn die kostbare brokken weer te lijmen. Maar die zomer waarin ik op zoek ging naar onze moeder die vermist werd, was ik nog maar een meisje. Die levensles had ik nog niet geleerd. O nee. Pas toen de schade was aangericht begreep ik echt wat 'Hoogmoed komt voor de val' betekende.

Nu ik op die tijd terug ga kijken mag ik jouw ogen misschien wel even lenen.

Ik weet zeker dat je wel eens hebt horen zeggen dat je de problemen van anderen pas kunt begrijpen als je in hun schoenen hebt gestaan. Dus misschien zou je me het genoeg willen doen mijn kleine gympen aan te trekken en veertig reusachtig grote stappen terug te zetten in de tijd. En in de zomer

van 1969 rond te stuntelen zoals ik dat deed. Zodra je eenmaal weet waarmee ik werd geconfronteerd, hoop ik dat je gaat geloven dat ik teerhartig was en dat mijn bedoelingen zuiver waren. Dat moet toch wel iets zeggen.

Ik neem aan dat je daartoe bereid bent, en ik hoop dat je me toestaat je een goede raad te geven voordat we op pad gaan. Probeer te onthouden wat ik je eerder heb verteld. Want hoewel ik nog steeds word verscheurd door de manier waarop ik op de verdwijning van mama heb gereageerd en dat hoogstwaarschijnlijk meedraag tot ik mijn Schepper zal ontmoeten, ben ik van één ding heel zeker. Eerste indrukken kunnen volstrekt verkeerd zijn.

1

Vanaf hier hadden we een ongelooflijk uitzicht.

Onder minder hartverscheurende omstandigheden zou ik het zelfs kunnen beschrijven als overweldigend en dat betekent niet dat ik poëtisch word, al heb ik wel de neiging dat te worden. De Monacan-indianen steunen me daarin. Volgens een van hun legendes maakte de schoonheid van onze Shenandoah Valley zoveel indruk op de sterren dat deze in de hemel een conferentie belegden en afspraken de meest fonkelende juwelen uit hun schitterende kronen in ons water te gooien. Dat was heel aardig van hen maar wel een beetje kortzichtig. We hadden heel wat meer dan rivieren en kreekjes die hun aandacht verdienden. De Blue Ridge Mountains hullen ons in een luisterrijke groene deken. Als je diep inademt vult de geur van kerstbomen je neus; ongeacht welk jaargetijde. Paarden rennen sneller. Bloemen worden groter. Zelfs de vogels zingen vrolijker.

Ik geloof dat mijn vader, rechter Walter T. Carmody – een heer die in heel Virginia bekend is omdat hij zelden vergissingen maakt – een fout heeft begaan toen hij me naar deze hemelse vallei op aarde vernoemde. Shenandoah betekent ‘mooie dochter van de sterren’. Die naam had de Edelachtbare aan

mijn zus die nu Jane Woodrow heet, moeten geven, want ik geloof niet dat ik mooi ben. In elk geval niet zo mooi als Woody. We zijn een eeneige tweeling, maar niet helemaal identiek. Mijn blonde haar kroest als het warm is en mijn groene ogen lijken van een heel andere stamboom afkomstig te zijn dan de hare. Van een afstand kan bijna niemand ons echter uit elkaar houden. Tenzij ik glimlach. Er zit een spleet tussen mijn twee voortanden, maar dat kan me niets schelen want ik haal altijd hoge cijfers.

Mijn zus en ik zitten in een fort op de sterkste takken van een oude eik, die tweeëntachtig stappen van de veranda achter ons huis vandaan staat. Papa heeft dat fort voor ons gebouwd. Daar was hij zo trots op dat hij zijn naam in de stam van de boom heeft gekerfd, als een ware kunstenaar. In de tijd dat hij mij en mijn zus nog zijn 'kleine tweeling' noemde, lagen we samen met hem op de vloer van het fort en waren we heel gelukkig als we de geur van English Leather – zijn aftershave – konden opsnuiven. We vonden het heerlijk zijn regelmatige hartslag te horen onder het zakje van zijn gesteven witte overhemd terwijl hij ons wees op Orion, de Jager of de Grote Beer. Ik herkende die sterrenbeelden bijna altijd, maar Woody niet. Ik kon hem een plezier doen en zeggen 'Ja, daar is de Kleine Beer', terwijl mijn zus dan mee ging neuriën met het liedje dat mijn moeder met haar engelenstem in de keuken onder het afwassen zong.

Maar alles veranderde nadat mama verdween.

Zelfs Lilyfield.

Dat is de naam van ons huis en het twintig hectares tellende, glooiende en beboste terrein dat erbij hoort. Het huis staat buiten de stad en nog niet zo lang geleden zou iedereen die het kende je hebben verteld dat het aantrekkelijk genoeg was om een prijs in de wacht te slepen. Net zo'n prijs als mevrouw

Murdoch had gewonnen bij de verkiezing van Miss Virginia in 1937, waarbij ze tweede was geworden. Begrijp me niet verkeerd. Lolly Murdoch trekt nog steeds de aandacht, maar je moet nu wel beter kijken om de schoonheid te zien die onder haar verweerde huid schuilgaat. Hetzelfde geldt voor Lilyfield.

Hoewel de schutting achter in de tuin een paar planken mist en de drie verdiepingen van het huis meer dan een likje witte verf nodig hebben, vind ik ons huis deze morgen nog steeds schitterend, wat anderen er ook over zeggen. Het is wel een beetje angstaanjagend dat iets zo snel zijn glans kan verliezen wanneer je het niet regelmatig oppoetst. Mama is nog geen jaar weg.

Ons fort is goed bevoorrad. We hebben veren kussens, een kapotte sjaal van chifon, en dekens. Mijn verrekijker, waarmee ik naar de sterren kan kijken, hangt aan een spijker en er is bijna altijd een blikje met toffees die ik voor mijn zus maak omdat ze tegenwoordig voornamelijk zoetigheid eet. De zaklantaarns die we ter gelegenheid van onze laatste verjaardag hebben gekregen, hebben we altijd bij de hand. De tweeling Carmody wordt op de vijftiende augustus twaalf jaar. In een hoek staat een altaartje dat Woody heeft gemaakt. Het is in feite niets meer dan een roestende koffiekkan met een plastic beeldje van de Heilige Judas Thaddeüs erbovenop en een paar kaarsen eronder, maar zij is er stapel op. Mijn zus gelooft nog in die heilige nonsens. Ik niet. Ik neem de moeite niet meer om te knielen voor de beschermheilige van verloren zaken. Dat doet me op verschillende manieren te veel verdriet.

We hebben ook een grammofoon die we bij het oud vuil hebben gevonden, maar die verzamelt alleen maar stof. We hebben hier geen elektriciteit. Ik heb geprobeerd of het met verlengsnoeren vanuit het huis wilde lukken, maar die bleken niet lang genoeg te zijn. Dus worden mama's platen niet ge-

draaid, maar Woody kijkt graag naar de glanzende hoezen, vooral die van *South Pacific* die bij haar veruit favoriet is.

We hebben in het fort ook een paar kostbare boeken van onze vermiste moeder. Het rijtje wordt keurig op zijn plaats gehouden door een schenkel die ik had gehaald voor onze hond Mars, die net als de planeet wiens naam hij draagt behoorlijk lichtgeraakt kon zijn. Hij wordt ook vermist. Hoewel ik beter wist, had ik die schenkel bij de slager gehaald om mijn zus, die dol op Mars was, te laten denken dat hij misschien terug zou komen. Dat vuilnisbakkenhondje had haar altijd veel liefde gegeven.

Natuurlijk hebben we ook kunst aan de muren hangen. Aan de brede planken van het fort heb ik mijn kaart van de sterrenbeelden vastgeprikt en daarnaast hangt een oorspronkelijk zwart-wit familiekiekje dat in een zorgeloze tijd is genomen. We picknicken in het veld vol wilde lelies waar ons huis zijn naam aan dankt. Mama deed vaak kaassandwiches en gele gelatinepudding in een mandje en dan renden we lachend en schreeuwend naar het veld, zoals alle families dat doen. Wanneer we genoeg hadden gegeten, namen we met zijn vieren een duik in de kreek, die toen een stuk warmer was dan nu. Onze vader rolde dan zijn broekspijpen op, stapte ook het water in en spetterde mama flirterig nat. Zij giechelde en spetterde terug. Woody en ik mochten om de beurt op zijn rug zitten tot we helemaal doorweekt waren. Dat waren geweldige tijden.

Toen ik een keer niet voldoende oplette, was mijn zus die foto met haar kleurpotloden aan het bewerken. Ze tekende golvende gele lijnen op het haar van onze moeder, maakte haar ogen groen en haar wangen felroze. Mama ziet er nu op die foto uit als een bloem te midden van het onkruid. Woody kan er uren naar staren, maar ik moet op Rennies kauwen als ik er te lang naar kijk, dus doe ik dat niet.

Onder ons gaat de hordeur van het huis piepend open.

‘Ik heb je heus wel zien wegduiken, Shenny. Denk maar niet dat ik dat niet heb gezien. Kom meteen die boom uit.’

Dat brult onze huishoudster, Louise ‘Lou’ Jackson, op de veranda aan de achterkant van het huis.

Ze had zich net hierheen gesleept van het huisje bij de kreek waar ze met meneer Cole Jackson, de huisbewaarder van Lilyfield en ook haar oom, woont. Elke ochtend kunnen Woody en ik er rond deze tijd op rekenen zo cru te worden gewekt door een nijldige Lou.

‘Hebben jullie me gehoord?’ krijst ze.

Ik heb geen zin terug te roepen, maar ze zal niet ophouden tot ik dat wel heb gedaan. Lou is heel strikt geworden. ‘Heel Rockbridge County kan je horen!’ schreeuw ik. ‘Ook degenen die zonder oren zijn geboren.’

‘Kom meteen naar beneden voordat ik me bedenk en jullie brutale apen niets te eten geef!’ gilt ze, en dan laat ze de hordeur dichtklappen.

Ik ga weer naast mijn zus op de vloer van het fort liggen en duw mijn buik tegen haar gebogen rug. Vrijwel alleen als ze zich zo heeft opgekruld lijkt ze op haar oude zelf, dus wil ik aan de ene kant eigenlijk niet aan haar schouder schudden die precies op de mijne lijkt. Maar aan de andere kant weet ik dat we de boom uit moeten. We hebben belangrijk werk te doen.

‘Ik heb Lou gisteren gevraagd om spekpannenkoeken te bakken. Die vind je toch zo lekker?’ zeg ik, ook al ben ik er vrij zeker van dat ze daar niet op zal reageren. Voordat mama verdween, zou ze hebben gezegd dat ik niet zo idioot moest doen, omdat ik wist dat ze dol is op spekpannenkoeken. Maar hoe hard ik tegenwoordig ook schreeuw, smeeik of haar belofte twee weken lang amandelcrème op haar handen te smeren... ze laat geen woord meer over haar lippen komen.

‘Weet je wat voor dag het vandaag is?’ Ik druk mijn neus in haar niet al te lekker ruikende haren. ‘Het is de dag van morgen waarover ik je gisteravond heb verteld.’ Ik draai haar op haar rug, lik aan mijn pink en strijk haar lichte wenkbrauwen glad. ‘Vanmorgen gaan we serieus naar haar op zoek.’ Ik kijk naar haar blote benen. Een van de pleisters die ik op haar knieën had gedaan nadat papa ons deze morgen de kelder uit had gelaten, laat bijna los.

Gisteravond was heel erg.

We waren in onze kamer in slaap gevallen en dat hadden we niet moeten doen. Want toen ik wakker werd, zag ik mijn vader bij mijn zusjes kant van het bed staan en hoorde ik hem grommen: ‘Ik beveel je tegen me te praten.’

Ik wist niet precies hoelang hij daar al stond, maar in elk geval was het wel lang genoeg geweest om de sjaal van chiffon waarmee Woody slaapt aan stukken te scheuren. Mijn tweelingzusje was de wanhoop nabij en wilde hem weer pakken. Ze heeft die sjaal nodig. Het is het enige ding van mama dat nog naar haar ruikt.

Ik stak mijn armen naar haar uit en zei zonder erbij na te denken: ‘*Stilmaar...* stilmaar.’ Toen ontplofte papa.

‘Hou daarmee op!’ brulde hij. Hij dook op me af en sleepte me bij mijn enkel het bed uit. ‘Ga niet tegen haar zeggen dat ze haar mond moet houden.’

‘Dat zei ik ook niet.’ *Stilmaar* was een uitdrukking die wij zusjes gebruikten, en die betekende dat alles goed zou komen, hoe beroerd het er nu ook uitzag. Maar Woody had me niet gehoord, want ze sprong op papa’s rug. Hij sleurde haar van zijn rug en ze belandde naast mij op de houten vloer.

‘Ga staan!’ brulde hij naar ons.

Ik probeerde haar overeind te trekken en zei waarschuwend: ‘Woody... alsjeblieft... je moet doen wat...’ Toen gaf papa me

een klap op mijn rug, keihard, omdat hij zo ver heen was. Mompelend en vloekend en stinkend door het braaksel op zijn toga joeg hij ons onze slaapkamer uit, de trap af en de achterdeur door, naar buiten.

De hele tijd bleef ik zeggen: 'Ik bedoelde er niets kwaads mee. Ik zei niet tegen haar dat ze haar mond moest houden. Ik probeerde haar alleen te troosten.'

Het gras voelde koel aan onder onze blote voeten en er stond een halve maan aan de hemel toen hij de grendel van de kelderdeur haalde. Ik kon de jachthonden van de Calhouns aan de overkant van de kreek horen blaffen. 'Naar binnen,' beval hij ons terwijl hij de deur openduwde.

Woody rende meteen naar haar hoekje en knielde op de zanderige vloer – zoals ze geacht werd te doen – maar ik bleef op de eerste afbrokkelende traptrede staan, nog altijd hopen hem te kunnen overtuigen. 'Ik...'

Tussen opeengeklemdde kaken door zei hij: 'Shenandoah, als je zus niet snel haar mond opendoet, zal ik haar... zal ik aan de wens van je grootvader gehoor geven en haar wegsturen.'

'Edelachtbare, alstublieft?' vroeg ik, en ik stak mijn handen naar hem uit.

Ik dacht dat hij zou toegeven, want hij nam mijn handen in de zijne. Maar toen boog hij mijn vingers naar achteren en duwde me de trap verder af. 'Dit is voor je eigen bestwil,' zei hij. Daarna knalde de deur dicht. Het hangslot ging erop. Het was er zo donker.

Kort nadat de vogels waren gaan zingen, liet hij ons weer uit de kelder. Dat doet hij altijd voordat Lou en meneer Cole arriveren, zodat zij het niet te weten komen. Soms is papa dan nog dronken en dan inspecteert hij onze knieën om zeker te weten dat we de hele nacht berouw hebben getoond. Soms is hij niet meer dronken en smeekt hij ons vroeg in de ochtend

om vergeving. Woody en ik weten nooit met welke persoonlijkheid van hem we te maken krijgen als hij die kelderdeur openmaakt, en dus moeten we voor de zekerheid wel op onze knieën blijven zitten. Toen de zon deze morgen opkwam, was hij nog dronken.

‘Kom nu mee,’ zeg ik, en ik duw de pleister op Woody’s knie weer vast. ‘We moeten aan de slag gaan.’ Wanneer ze geen poging doet om rechtop te gaan zitten, trek ik hard aan haar hand. ‘We willen toch zeker niet dat Lou aan de Edelachtbare gaat melden dat we recalcitrant zijn?’ Ondanks de voor de maand juni te hete ochtend die voor een laagje zweet op haar huid zorgt, rilt mijn zus. Ik geef haar een eskimozoentje. ‘Dat willen we echt niet.’

2

Louise van de Bayou gedraagt zich eigenlijk meer als Cleopatra van de Nijl.

Zo ongeveer een maand nadat mama was verdwenen, moest meneer Cole tegen papa hebben gezegd dat Woody en ik enige verzorging nodig hadden, en daar had hij gelijk in. We aten niet regelmatig en omdat we geen van beiden precies wisten hoe de wasmachine moest worden bediend, kon je ons al ruiken voordat je ons zag.

Papa zou voor ons zorgen als hij dat kon, maar dat kon hij niet. Hij had het te druk met verdrietig zijn. Om die reden had meneer Cole, die best goed kan lezen maar absoluut niet kan spellen, me op het trapje van zijn veranda laten plaatsnemen om een keurig nette brief naar zijn nicht te schrijven.

*Beste juffrouw Louise Marie Jackson,
Hoe gaat het met u? Wij hebben veel gemeen omdat ik net als u ben vernoemd naar de plaats waar ik ben geboren. Zou u het erg vinden om in een bus te stappen en voor mij en mijn zusje te komen zorgen? Hoe sneller hoe beter.*

Hoewel ik daar nu spijt van heb ondertekende ik die brief met xxx's, waardoor ze het verzoek nauwelijks kon weigeren, niet-waar?

De in voodoo gelovende Louise arriveerde twee weken later met de Greyhound-bus en ze kreeg het hier op Lilyfield best naar haar zin. Het weer en de natuur passen bij haar. Het is hier niet zo drukkend warm en er zijn minder muggen en geen kaaimannen zoals in Louisiana, en verder beleeft ze een romance. Wat Lou niet prettig vindt aan het wonen bij ons, is papa. Ze waarschuwt Woody en mij voortdurend, met wijd opengesperde ogen die veel oogwit laten zien. 'Jullie meisjes kunnen maar beter met je schoenen aan gaan slapen. Wat jullie vader gaat doen, laat zich op geen enkele manier voorspellen. Hij gedraagt zich als het ergste soort zombie – zo'n irritante halfdode zombie.'

Omdat zij uit het verste deel van de zuidelijke staten komt, is ze geneigd te overdrijven, dus is ook die opmerking maar gedeeltelijk waar. Ze weet even goed als Woody en ik dat papa voor de volle honderd procent lééft als het om zijn regels gaat.

Woody en ik lopen snel de keuken in en zien onze huishoudster haar zeventien jaar oude achterste ritmisch bewegen terwijl ze voor het fornuis staat en luistert naar *Darlin', darlin', stand by me* dat uit de blauwe transistorradio op de vensterbank boven het aanrecht galmt.

Ik wilde dat ik tegen je kon zeggen dat Lou er beroerd uitziet, maar dat is niet zo. Ze heeft een toffeekleurige huid en heel lange benen, een ronde romp en stevige puntborsten. De laatste tijd doet ze echter niet zoveel, behalve dan Woody en mij behandelen als twee niet al te loyale onderdanen van haar.

Lou schept het pannenkoekbeslag in de zwarte koekenpan, werpt ons een van haar vuile blikken toe en zegt: 'Dat

werd tijd. Waarom zitten jullie eigenlijk altijd in dat stomme fort?’

Ik loop naar het aanrecht en ik zeg niet: ‘De kleine houten treden naar het fort zijn gammel. Papa kan die trap niet op komen.’

De reden waarom ik Lou of meneer Cole of wie dan ook niet vertel dat de Edelachtbare het op Woody en mij heeft gemunt, is dat ik niet wil dat zijn glanzende reputatie wordt bezoedeld. Niemand zal ooit vermoeden dat hij zich zo tegenover ons gedraagt. Als hij de deur uit gaat is hij een van de meest gerespecteerde mensen in deze stad, maar ik denk dat hij er thuis voortdurend aan wordt herinnerd dat zijn vrouw er niet is. De arme man kan er niets aan doen dat dit hem is overkomen. De drank en het missen van mama doen hem de das om. Ze worden vermengd tot een soort hartbrekende cocktail. Vroeger dronk papa nooit zoveel. Daar is hij mee begonnen toen zijn vrouw was verdwenen, en het is steeds erger geworden. Maar het is iets tijdelijks. Het zal beter worden als ik mama kan vinden. Daar twijfel ik volstrekt niet aan.

‘Forten zijn voor kinderen,’ zegt Lou. ‘Jullie worden daar te oud voor. Jullie zouden erover moeten denken een paar jongens te versieren. Hebben jullie wel eens goed naar jezelf gekeken? Jullie zien er morsig en slonzig uit. Weten jullie niet dat jonge vrouwen hun huid goed moeten verzorgen? Mannen houden van een zachte huid.’ Ze smeert haar eigen huid in met niervet. ‘Over de vloer van dat fort rondkruipen is rampzalig voor jullie knieën.’

‘Wat zeg je?’ Ik draai de kraan ver open. Ik houd Woody’s handen onder het warme water, en dan de mijne, ik wijs op de kraan en brul: ‘Ik kan je niet verstaan.’

‘Ik weet dat je me wel degelijk kunt verstaan, Shen. Denk je soms dat ik gek ben?’

‘Ik weiger die vraag te beantwoorden omdat het antwoord belastend voor me kan zijn,’ zeg ik zacht, en opnieuw wilde ik dat we de oude Lou terug konden krijgen. Ze is niet altijd zo hard geweest. Woody en ik vonden haar aardig toen ze uit de bus stapte, heel timide in een opgelapte grijze jurk en met twee rolletjes pepermunt in haar handen. Ik zette een stap naar voren om de papieren tas met haar spulletjes erin van haar over te nemen en zei: ‘Welkom, juffrouw Louise. Heel hartelijk bedankt voor uw komst.’

‘Graag gedaan,’ zei ze met een verlegen glimlach en zo zacht dat ik haar moest vragen het te herhalen. In die tijd klonk haar stem altijd zacht.

‘We hebben vandaag belangrijke dingen te doen,’ zeg ik tegen Woody wanneer onze handen schoon en afgedroogd zijn. ‘Dus moet je goed eten.’ Ik laat haar op haar eigen stoel aan de ronde houten tafel zitten en doe haar een servet om. Mijn hemel! We zijn hard aan een bad toe. Om haar hals en nek zit een ring van viezigheid, en die zal ook wel om de mijne zitten.

‘Ik heb gisteren en eergisteren al gezegd dat jullie iets nuttigs met je tijd moeten doen. Iets ánders dan boemelen,’ tiert Lou over haar schouder.

‘Wij boemelen niet. Boemelen betekent doelloos rondzwerfen, maar wij zijn juist heel doelbewust bezig, nietwaar, Woody?’

Soms maak ik heel snel zo’n opmerking, hopen dat ze dan vergeet dat ze niet meer praat. Maar zoals altijd hapt mijn zus niet. Ze is te druk bezig haar vingers door haar haren te halen. Dergelijke dingen is ze de laatste tijd steeds meer gaan doen. Telkens weer iets herhalen, tot ik haar dwing ermee op te houden. Nu doe ik dat ook direct. Als ik dat niet doe, zal Lou weer gaan dreigen Woody’s haar af te knippen.

‘Boemelen... zwerven... noem het maar zoals je het noemen

wilt.' Lou laat haar stem verder dalen. 'Jij weet net zo goed als ik dat wij het allemaal zwaar te verduren krijgen wanneer de Edelachtbare ontdekt dat ik jullie laat rondlummelen.' Ze pakt een van mijn vlechten en draait die om haar hand. 'Als jullie op lummelen worden betrappt zal jullie vader mij daar de schuld van geven. Hij zou me terug naar huis kunnen sturen en dat zou jou prima van pas komen, nietwaar?' Ze trekt mijn hoofd naar achteren zodat ik haar wel moet aankijken. 'Je doet er verstandig aan de deal die wij hebben gesloten niet te vergeten, want anders zwaait er wat voor je.'

Hare Koninklijke Hoogheid verwijst naar het feit dat onze vader Woody en mij plechtig heeft laten beloven het terrein van Lilyfield niet af te gaan. Hij had zelfs juffrouw Bainbridge ingehuurd om ons thuis les te geven, maar toen kreeg die een baby. Ik wilde dat ik je precies kon vertellen waarom papa zich steeds meer als een gevangenebewaarder is gaan gedragen en steeds minder als een vader. Ik vermoed dat hij heel erg bang is dat wij, zijn kostbare meisjes, net als zijn beminde vrouw zouden kunnen verdwijnen als wij buiten zijn blikveld zouden raken. Daarom had ik Lou kortgeleden moeten beloven dat ik de badkamer voor haar zou schoonmaken wanneer ze Woody en mij elke morgen zou laten ontsnappen terwijl papa uit rijden was. De meeste avonden raakt papa al vroeg bewusteloos door de drank, waardoor mijn zus en ik weg kunnen glippen naar de stad, maar ik was tot de ontdekking gekomen dat de avond niet de beste tijd is om mensen vragen te stellen, omdat de meesten van hen dan niet meer willen worden gestoord. Maar er staat veel op het spel, en het wordt met de tweede onheilspellender. We moeten ons meer gaan inzetten. Woody en ik moeten overdag weg kunnen van Lilyfield als we meer te weten willen komen over mama's verdwijning.

Boven het geluid van sissende bacon uit gilt Lou: 'Shenan-

doah Wilson Carmody, haal je hoofd van die net gepoetste tafel. Wat is er in vredesnaam met jou aan de hand?’

‘Er is niets met me aan de hand, Louise Marie Jackson, maar het is wel heel lief van je dat je ernaar vraagt.’ Ik ben dat gemopper van haar beu. ‘Ik ben alleen heel erg moe.’ Ik geef Woody een vette knipoog om haar te laten weten dat ik alleen maar brutaal ben, hou mijn armen stijf en schuifel over het zeil naar Lou toe, als was ik een van die wederopgestane lichamen waarover ze ons graag vertelde voordat ze zo vol van zichzelf raakte. ‘Een van jouw bloedzuigende geesten heeft me de afgelopen nacht leeggezogen. Dat ellendige ding klauterde de trap naar het fort op, beet het puntje van mijn grote teen af, stak er een rietje in en dronk de hele nacht door. En zal ik je nog eens wat vertellen? Voordat hij weer verdween vroeg hij waar jij sliep.’

‘Heel erg moe, zei je?’ De bijgelovige Lou kijkt naar mijn blote voeten. Wanneer ze er zeker van is dat ik er niet voor zorg dat er bloed op haar keukenvloer drupt, duwt ze me terug naar de tafel. ‘Dat krijg je ervan wanneer je tot heel laat in dat stomme fort met die grote verrekijker van jou naar mensen gluurt. Ik weet dat je mij woensdagavond in de gaten hield, Shenny.’ Ze zwaait de spatel vlak voor onze neuzen heen en weer. ‘En als jij niet ophoudt aan je haar te frunniken, Jane Woodrow, zal ik heel snel mijn schaar gaan pakken.’

Als Louise met mij alleen in de keuken was geweest had ze niet zo arrogant durven te doen. Ze weet hoe ik uit mijn slof kan schieten, maar ze weet ook dat ik alles zal doen wat nodig is om mijn zus in balans te houden. Ruzies maken Woody van streek. Ze is heen en weer gaan wiegen.

‘Het is niet erg,’ zeg ik, en ik verstrengel haar vingers met de mijne.

Stomme Lou. Ik zal niet zeggen dat ik haar nooit heb be-

spied, maar het was geen opzet van me dat ik haar die avond uit het raam van haar huisje had zien klimmen. (Ze heeft al geruime tijd middernachtelijke afspraakjes met een man, maar dat zal ik voorlopig voor me houden.) Nee. De reden waarom mijn zus en ik die avond naar het fort waren gegaan had niets te maken met onze afschuwelijke huishoudster. Afgelopen woensdag was de vierendertigste verjaardag van mama.

Normaal gesproken organiseerden we dan een feest voor haar met cadeautjes en witte lampionnen die aan de bomen rond de tuin hingen en met een cake met glazuur van chocoladeboter, maar mama is er niet en dus was er geen feest en werd er ook niet gezongen. Het enige geluid kwam van boven, van papa die hilde. Dat hoorden Woody en ik heel duidelijk, hoeveel kussens we ook op ons hoofd legden. Zijn verdriet kan zo snel omslaan in woede dat we niet weten wat ons overkomt. Daarom waren we die avond ons bed uitgeglijpt en naar het fort gerend. Niet om die verwaande Lou te bespioneren.

‘Ik waarschuw jullie: je moet uitkijken als je in de stad bent,’ zegt ze terwijl ze de bacon uit de pan haalt en op witte borden legt. ‘Als een van die liefdadigheidsdames jullie ziet, zal ze dat direct melden.’

‘Werkelijk? Die dames kunnen beter op hun woorden letten.’ Ik koester geen warme gevoelens voor de preutse tantes die door de stad lopen alsof ze die in eigendom hebben, en mijn moeder mocht hen ook niet.

‘Hun geroddel boven het tuinhok wordt door de wet laster genoemd en dat is strafbaar,’ zeg ik, ook al weet ik dat ze deze ene keer in haar miserabele leven gelijk heeft.

Er zijn slechts enkele mensen die weten dat papa ons op Lilyfield opgesloten houdt. Ik heb van Vera Ledbetter, die in de drogisterij werkt, gehoord dat hij tegen iedereen die het waagt zich af te vragen waarom de tweeling Carmody niet meer in het

kerkkoor zingt, of bij het reservoir steentjes gooit, of met de andere kinderen in het meer vist, zegt: 'De meisjes zijn er nog niet aan toe weer sociale contacten te onderhouden. Ze hebben tijd nodig om het verlies van hun moeder te verwerken.'

Daarom moeten Woody en ik voorzichtig zijn. Als iemand ons rond ziet lopen, kan die tijdens de wekelijkse bijeenkomst van de Herenclub tegen onze vader zeggen: 'Het was echt leuk de tweeling weer te zien rondrennen, Edelachtbare.'

(Geloof me. Dat zou kunnen gebeuren. Als je in deze stad woont heb je de privacy van een op hol geslagen kudde.)

Lou zet onze ontbijtborden voor ons neer en legt haar magere armen op de tafel. Ik snijd de pannenkoeken voor Woody in babystukjes, omdat dat de enige manier is waarop ze zal eten.

'Wat zou je moeder als ze hier was over al dat rondspoken te zeggen hebben?' vraagt Lou.

Ik had kunnen antwoorden dat we niet naar haar op zoek hoefden te gaan als ze hier was, maar Woody valt al wiegend bijna van haar stoel. Dus haal ik een keer diep adem en reageer heel rustig. 'Hoop is het ding met veren dat in je ziel huist.'

'Hou daarmee op. Ik ben vanmorgen niet in de stemming voor die onzin van jou.'

'Het is geen onzin maar poëzie. Emily Dickinson.' De verleiding om te gaan staan, de koekenpan van het fornuis te pakken – met vet en al – en die te gebruiken om haar achterhoofd mee te pletten, is heel groot. Dit doet ze voortdurend. Mij het gevoel proberen te geven dat ik onze lieve moeder in de steek laat terwijl ik nu juist precies het tegenovergestelde probeer te doen.

Ik vraag me af of jij het misschien met haar eens bent. Of je je afvraagt wat er met mij aan de hand is. Waarom ik niet meteen naar mijn moeder ben gaan zoeken. Want ze is al bijna een jaar weg.

Als ik jou was, zou ik niet te snel oordelen. Ik heb gedaan wat ik kon.

Ik heb vragen gesteld aan iedereen die op Lilyfield woont. Ik wilde onze vader niet nog nerveuzer maken dan hij toch al was, maar op een middag heb ik meneer Cole Jackson gevraagd waar mama volgens hem naartoe kon zijn gegaan en wanneer ze zou kunnen terugkomen. Hij legde zijn snoeischaar neer en keek naar de hemel. 'Sommige dingen in dit leven kunnen wij niet weten. De Almachtige heeft een plan met al Zijn kinderen,' zei hij. 'Ik heb gemerkt dat het het beste is Hem geen vragen te stellen.'

Ik had moeten weten dat hij dat zou zeggen. Zo reageert hij namelijk op bijna elke vraag, en dus had ik niets aan hem.

Ik had me zelfs zo ver vernederd om Lou ernaar te vragen. 'Ik dacht dat jij zo'n verdraaid slimme tante was,' zei ze snierend toen ik vroeg of zij iets wist over de verdwijning van mama. 'Je grootvader heeft een beloning van tienduizend dollar uitgelopen. Als ik iets over de verdwijning van je mama wist, had ik dat natuurlijk allang gemeld. Met zoveel contant geld in handen zou ik een luxe leventje leiden in plaats van voor jullie, verwenne meisjes, te zorgen.'

Omdat ik op geen enkele manier iets wijzer werd, begon ik te geloven dat de verdwijning van mama op een of ander dwaas misverstand berustte. Ook nadat sheriff Andy Nash op de avond voor Allerheiligen bij ons op de stoep stond en met een passend gekweld stemgeluid zei: 'Het spijt me, Edelachtbare. Ik... wij... we hebben allemaal gedaan wat we konden om mevrouw Evelyn te vinden. We hebben geen aanwijzingen meer die we kunnen natrekken.'

Dat de sheriff toegaf te zijn verslagen maakte me even woest, maar niet lang. Ik geloofde nog altijd dat mama elk moment naar huis kon komen, wat die maffe Andy Nash ook dacht.

Zeker toen het 24 december werd. Onze moeder is dol op alle feestdagen, maar kerstavond is bij haar veruit favoriet. Die dag ging meneer Cole met zijn bijl het bos in en hij kwam terug met een heel mooie boom voor in de salon. Ik zette de kerstplaat van Mitch Miller op, zoals onze moeder dat zou hebben gedaan om in de stemming te komen voor het versieren van de boom. Nadat mijn zus en ik onze kousen hadden opgehangen en koekjes en warme chocolademelk hadden neergezet, gingen we bij het raam aan de voorkant van het huis staan en zong ik telkens weer *Oh, Come All Ye Faithful*. Maar mama kwam niet.

Op de eerste mei was ik er zo zeker van dat ze, nu de weersomstandigheden beter waren, voor de deur zou staan, dat ik extra vroeg opstond en naar de tuinschuur rende. Maar toen ik de deur opensmeet zag ik alleen de schoenen die mama bij het tuinieren aanhad. Ze lagen op de werkbank, gehuld in spinnenwebben, als een spookachtig cadeautje.

Net als ik aldoor had gedaan sinds mama weg is, zei ik tegen de huilende Woody: 'Moet je altijd zo dramatisch doen? Dat ze nog niet terug is gekomen betekent niet dat dat niet zal gebeuren. Op een ochtend zullen we de keuken in lopen en zal zij daar zitten, thee drinkend en lezend. "Goedemorgen" zal ze dan zeggen, heel blij ons te zien. "Hoe waren jullie dromen toen ik er niet was? Vast niet zo lieflijk als jullie dat zelf zijn." En dan... dan zal alles weer worden zoals het was. Of nog beter. Papa en zij hebben beiden even een fijne vakantie gehad. Iemand die een tijdje weg is geweest wordt altijd dierbaarder. Wacht maar eens af!'

Ik wist dat ze dat niet geloofde – ook al zei ze het niet – en dat was ongebruikelijk. Tot ze bijna tien jaar oud was had ze namelijk nog in de Tandenfee geloofd.

Maar rond die tijd kreeg ik het idee dat als mijn normaal ge-

sproken zo lichtgelovige tweelingzusje niet geloofde dat mama uit eigen vrije wil zou terugkomen, ik misschien degene was die daar langer dan normaal werd geacht in geloofde. Misschien zou onze moeder echt niet terugkomen. De volgende week niet. De volgende maand niet. Nooit. Misschien was mama dood.

Toen werd ik heel erg wanhopig. Het leven leek op die schilderijen in de kunstboeken van mama. Die van meneer Claude Monet. Ik werd er zo huilerig van. Ik reageerde zelfs niet meer op de bel die het avondeten aankondigde. Het doen van zelfs de meest eenvoudige dingen werd al moeilijk door het zware verdriet dat ik met me mee torste. Omdat Woody mijn tweelingzus is begreep ze dat ik voor de derde keer kopje-onder dreigde te gaan en liet ze me niet los. Dat heeft me gered.

De derde reden waarom ik niet gemotiveerder naar mijn moeder heb gezocht is je al bekend. Het is heel erg riskant het terrein van Lilyfield te verlaten. Papa houdt zijn meisjes graag binnen grijpafstand.

En de vierde reden? De laatste reden waarom ik het zoeken heb uitgesteld is dat ik mezelf weliswaar heel dapper vind, maar eigenlijk toch absoluut niet naar mama wil zoeken. Niet omdat we haar niet wanhopig hard nodig hebben. O nee. Als je naar een dier op zoek gaat, begin je in het bos te zoeken. Maar hoe spoor je een zoekgeraakte moeder op? Het was mogelijk dat ik van de vroege morgen tot de late avond naar haar zou zoeken en toch met lege handen thuis zou komen. Daarom blijf ik mezelf afvragen of het niet het beste zou zijn gewoon te blijven doen wat we hebben gedaan. Afwachten en hopen dat ze terugkomt. Dat zou zo'n grote opluchting zijn dat ik mezelf er bijna door laat overtuigen. Maar dan schrik ik midden in de nacht wakker en zie ik mijn zus geknield naast me zitten, haar wangen nat van de tranen.